

ELFENBLAUW

I. HET JUWEEL VAN SILNARIS

JOHAN VANDEVELDE

ELFENBLAUW

I. HET JUWEEL VAN SILNARIS

BEKROOND DOOR
DE VLAAMSE KINDER- EN JEUGDJURY
2008

Opgedragen in dierbare herinnering aan mijn grootvader, die op zoek ging naar andere werelden.

www.johanvandevelde.be

Vanaf 12 jaar

© 2006, 2007, 2012, 2016, 2021, 2026 Solid Tales vzw

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:

www.storyland.be

Zesde druk: Januari 2026

Coverontwerp: Annemieke Groenhuijzen

Kaart: Martin Muster

Eventuele rechthebbenden kunnen contact opnemen met:

info@solidtales.org

ISBN: 9789403860787

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

I. DUEL IN DE SNEEUW

Februari had vorige week zijn intrede gedaan, maar het geluid van de aanstormende lente was nog nooit zo veraf geweest. Het land zuchtte onder het regime van een van de koudste winters van de laatste twintig jaar en alles sliep diep onder een witte deken. Het sneeuwtapijt slorpte alle geluid op en creëerde het soort stilte die je even kan doen geloven dat je alleen op de wereld bent. Tussen de dorre bladeren onder het struikgewas ritselde een eenzame mus, op zoek naar eten.

Sander merkte het niet. Hij had geleerd om zich af te schermen van de buitenwereld. Hij rook niet de mengeling van smog en brandend houtvuur in de ijle lucht en hij voelde zelfs niet hoe de ijsskoude wind in zijn oorschelpen beet en zich snijdend een weg baande door zijn neusgaten en luchtwegen. Hij was een en al concentratie en omklemde met beide handen het gevest¹ van zijn zwaard. De gevechtshandschoenen van kevlar - een ijzersterke kunststof die ook in kogelvrije vesten zit - beschermden zijn handen en polsen niet alleen tegen de kou, maar ook tegen het scheermesscherpe zwaard van zijn tegenstander. Een paar donkerbruine haarsprietten staken onder zijn rode skimuts uit en zijn donkere ogen schitterden terwijl hij de volgende zet van zijn oom probeerde in te schatten.

¹ Handvat

Oom Brendan was een stevig gebouwde kerel met lang zwart haar dat hij in een staart achteraan had vastgemaakt. Zijn gezicht was vriendelijk, maar liet toch verstaan dat met hem niet te spotten viel. Onder zijn wenkbrauwen stonden twee grijze ogen zijn neefje aan. Hij had maar één hand nodig om zijn slagzwaard vast te houden, dat een stuk groter was dan dat van Sander.

Kilometers boven hun hoofden trok een jumbojet een spoor van witte condensatielijnen door de winterlucht en over de snelweg suiste het spitsuurverkeer. Op het terrein waar de oude treinwagon stond, heerste doodse stilte.

Sander ademde rustig wolkjes uit en grijnsde.

Oom Brendan deed een uitval en hoewel hij niet echt vlot kon bewegen in zijn dikke winterjas, blokkeerde Sander de slag vliegensvlug met zijn eigen zwaard. Twee, drie, vier slagen. Het geluid van staal tegen staal rinkelde over de vlakte en langs de gevels van de flatgebouwen verderop. De buurtbewoners waren het gewend. Wat is er mis met een oom die zijn jonge neef leerde schermen? Het was immers een olympische sport. Wisten zij veel dat oom Brendan de zwaarden vakkundig had geslepen, zodat het dodelijke wapens waren.

Sander verloor bijna zijn evenwicht, maar hij zette zijn versleten Nikes schrap in de sneeuw en weerde de ene slag na de andere af. De kracht van de slagen dreef hem steeds verder achteruit en Sander wist dat hij weldra in het nauw zou worden gedreven tegen de wand van de treinwagon. Dan was het uit met de pret.

Maar het zat niet in zijn aard om zich zomaar gewonnen te geven. In zijn achterhoofd broeide al een plannetje. Toen zijn oom opnieuw uithaalde, sprong Sander bliksemsnel

achteruit. Het zwaard van zijn oom sneed op een haar na door zijn jas, maar hij duwde zich af zodat hij met beide voeten op de oude parkbank naast de treinwagon landde. Het had de nacht ervoor geregend en de bank was zo glad als een ijsbaan. Sander zette zich schrap met één voet achteruit tegen de rugleuning. Zelfs nu hij bovenop de bank stond, was hij nog steeds een kop kleiner dan de zesendertigjarige dakwerker die zijn wettelijke voogd was.

Brendan grijnsde en ging opnieuw in de aanval. De stalen bladen raakten elkaar met een oorverdovend gekletter. De zwaarden haakten in elkaar en het zwaardgevecht werd een krachtmeting, waarbij Brendan de jongen ongetwijfeld op de knieën zou dwingen. Sander voelde de ontzettende spierkracht van zijn oom en langzaam maar zeker werd zijn zwaard naar beneden gedwongen. Hierop had hij gewacht en hij verplaatste zijn gewicht naar achteren, naar zijn voet tegen de rugleuning, zodat de hele bank plots achterover kantelde. Brendan had dit niet voorzien en de kracht die hij gebruikte, keerde zich nu tegen hem. Hij duikelde in een boog over de bank, plofte op zijn buik in de sneeuw en bleef liggen.

Sander liep naar zijn oom om zijn overwinning op te eisen. Dat deed hij door de punt van zijn zwaard tegen oom Brendans rug te zetten.

‘Hahaa! Gewonn...’

Brendan rolde bliksemsnel opzij en in dezelfde beweging bracht hij zijn zwaard omhoog en sloeg dat van Sander weg. De jongen zag met lede ogen zijn wapen door de lucht zeilen en met een plof in de sneeuwdeken verdwijnen.

Een flits van gepolijst staal dat even weerkaatste in de winterzon en Sander voelde de snede van ooms slagzwaard

tegen zijn hals. Het wapen was zo scherp als een scheermesje en was oom Brendan niet de meesterlijke zwaardvechter geweest die hij was, dan lag Sander nu ongetwijfeld leeg te bloeden in de sneeuw.

‘Nooit je waakzaamheid laten verslappen, Sandertje. Zelfs niet als je tegenstander op de grond ligt!’

Je kon Brendan niet makkelijk in het ootje nemen en de zeldzame keren dat Sander het toch had geprobeerd, waren pijnlijke herinneringen. Oom Brendan kon streng en meedogenloos zijn als het nodig was, maar een lach was nooit veraf. Zelfs nu hij het scherp van zijn zwaard tegen de hals van zijn twaalfjarige neefje hield, krulden zijn mondhoeken op in een kwajongensgrijns.

Sander kon pas lachen toen hij voorzichtig de scherpe kling van zijn halsslagader had weggeduwd. ‘Komaan oompie. Het is maar een spel.’

Oom Brendans lach verdween en hij keek zijn neefje zo streng aan dat Sander ervan schrok.

‘Ik bedoel ...,’ verbeterde Sander zich, ‘we leven in de eenentwintigste eeuw. Het is niet dat ik ooit met een zwaard zal moeten vechten.’

Oom Brendan schoof zijn zwaard in de schede die hij aan zijn gordel droeg, maar hij glimlachte opnieuw en legde zijn hand broederlijk op Sanders schouder.

‘Het hele leven is een gevecht, Sander. Je weet nooit wat het voor jou in petto heeft en dan ben je maar beter voorbereid. Jij hebt de kwaliteiten om een uitstekend zwaardvechter te worden. En dan heb ik het niet over vuile trucjes, zoals daarnet met de bank. Vaak heeft een zwaardvechter alleen maar zijn zwaard en dan weet hij maar beter hoe het te gebruiken.’

Sander ontsnapte even uit de greep van zijn oom om zijn eigen zwaard uit het sneeuwtapijt te vissen.

‘Ik word nooit een goed zwaardvechter. Dat is toch duidelijk?’

‘Kijk es aan! Mijn neefje kan in de toekomst kijken!’ grijnsde Brendan. ‘Kun je me toevallig ook de zes juiste lottocijfers vertellen?’

Sander gaf zijn oom een plagerige stomp.

‘Met een zwaard leren vechten, is hetzelfde als een muziekinstrument leren spelen. Als je het echt wilt kunnen en je erop toelegt, zul je altijd maar beter worden. Als je al op voorhand zegt dat je toch nooit een goed violist zult worden en het zelf nog gelooft ook, dan zal jouw voorspelling uitkomen.’

Sander snapte het. Hij had nooit begrepen waarom zijn oom absoluut wilde dat hij ook met het zwaard kon vechten. Nu ja, hij vond het wel leuk en het was eens wat anders dan judo of voetbal, maar daar hield het voor hem op.

Oom Brendan had een passie voor zwaarden. Hij had reeds op heel jonge leeftijd de kunst van het wapensmeden geleerd, maar omdat oorlogen in de eenentwintigste eeuw nu eenmaal niet meer met het blanke staal worden beslecht, werkte hij bij een aannemer van dakwerken, waar hij loden buizen en dakgoten soldeerde. Om het beroep niet te verleren, had hij naast de treinwagon waar hij met Sander woonde een kleine smidse gebouwd, compleet met een oven en een aambeeld, waarop hij soms tot laat in de nacht tekeerging.

Ook dat waren de buurtbewoners gewend.

De zwaarden had hij zelf gemaakt met de modernste materialen; dat van Sander iets korter en lichter dan het

zijne, zodat ze min of meer elkaars gelijke waren in het gevecht.

‘De verliezer maakt het eten terwijl de overwinnaar een heerlijke douche neemt.’

‘De overwinnaar heeft vandaag weer vergeten boodschappen te doen’, protesteerde Sander.

‘Nou, dan kan de verliezer nu toch wel even naar de supermarkt lopen?’

‘Het gaat sneeuwen.’

‘Je weet hoe je een telefoon moet gebruiken.’

Sander voelde er weinig voor om in deze kou naar de supermarkt te rijden, maar hij had nog minder zin om de vierde dag op rij kartonnen pizza te bestellen die een puisterige jobstudent met een brommertje aan huis kwam leveren.

Binnen in de treinwagon was het heerlijk warm en knus en terwijl oom Brendan in de badkamer achterin de wagon het water van de douche liet lopen, borg Sander de zwaarden en de handschoenen netjes op in de kast die aan de muur naast de voordeur hing.

Brendan had werkelijk wonderen verricht met dit afdankertje van de nationale spoorwegen. Het was een slaaptrein en Brendan had vier van de overblijvende compartimenten omgebouwd in twee slaapkamers. Ze waren klein en knus, met een eigen bureau voor Sander om zijn huiswerk te maken. Bij het binnenkomen kwam je meteen in de gezellige woonkamer met de keukenhoek. Alles heel compact en minutieus uitgedokterd om ook maar elke centimeter te benutten.

Toch had Sanders oom bij de sociaal werker al zijn overtuigingskracht moeten gebruiken om de jongen onder zijn hoede te mogen nemen. Het waren geen ideale omstandigheden om in op te groeien voor een kind, beweerde men. Maar Sander wilde voor geen geld ter wereld ergens anders wonen.

Zijn ouders had hij nooit gekend. Ze waren zeven maanden na zijn geboorte omgekomen in een vliegtuigcrash boven het Andesgebergte en Brendan, de broer van Sanders vader, had de jongen als enig familielid onder zijn hoede genomen. Dat was alles wat Sander wist. Het vreemdste was echter dat er nergens foto's van zijn ouders waren terug te vinden. Oom Brendan had hem verteld dat ze het fotoalbum bij zich hadden op het vliegtuig en het dus bij de crash verloren was gegaan. Hoewel Sander geneigd was om zijn oom te geloven, vond hij het toch maar een merkwaardig verhaal.

Eén ding hadden zijn ouders hem wel nagelaten en dat was de grote amulet die hij steeds om zijn hals droeg. Oom Brendan had ze hem gegeven op zijn tiende verjaardag en hem gezegd dat hij ze steeds moest dragen. En dat deed Sander ook. De amulet was van massief goud en bestond uit een gouden ring met een driehoekig vlak, versierd met vreemde symbolen die een beetje op oude Germaanse runen leken, maar toch net anders waren. In het midden van de driehoek zat een reusachtige zwarte steen, geslepen als een halve bol. Nu had Sander al wel vaker zwarte natuurstenen gezien in de etalage bij de juwelier. Maar deze steen was anders, alsof hij niet van deze wereld was. Hij was zo intens zwart dat Sander dacht dat hij de verste uiteinden van het heelal erin kon zien. Nu ja, het was vooral ook een

ontzettend cool ding en weer eens wat anders dan het sterrenbeeld, de sleutelhanger of de hondenpenningen die andere jongens in de klas rond hun nek droegen. Die andere jongens noemden Sanders amulet dan weer een opzichtig afzichtelijk onding, maar hij wist wel dat ze diep vanbinnen groen zagen van afgunst.

2. EEN GLIMWORM IN DE WINTER

Sander zette zijn fiets op slot in het fietsenrek bij de ingang van de supermarkt en zocht tussen zijn geld naar een euro om in het muntslot van het winkelwagentje te stoppen.

Hij wilde net zijn wagentje naar binnen rollen toen hij de blitse BMW zag. Dat was op zich niets bijzonders, maar wel voor Sander. De wagen stond op de parkeerplaats voor mensen met een beperking en er zat geen kaart achter de ruit. Sander had een grondige hekel aan zulke mensen en haalde een sticker uit de binnenzak van zijn jas. Hij had de stickers een poosje geleden zelf met de computer gemaakt. Hij pelde de achterzijde van de sticker en plantte hem pal op de voorruit aan de bestuurderszijde.

IK BEN EEN EGOÏSTISCHE ZAK stond erop in koeien van letters.

De lijm kleefde bijzonder hardnekkig en de stickers waren erg lastig te verwijderen. De trotse bezitter van de BMW zou er flink wat werk aan hebben. Een beetje dezelfde moeite die iemand met een handicap zou hebben om van het andere eind van de parkeerplaats naar de ingang van de winkel te sukkelen. Sander besloot niet te wachten op de eigenaar, want hij wilde nog voor de sneeuwbuï weer thuis zijn. Bovendien had hij geen zin om het met een woedende BMW-bezitter aan de stok te krijgen.

Melk, kaas, eieren, boter, fruit, spaghetti, tomatensaus in blik, biefstuk, cola, wijn, ... Het was op z'n minst drie weken geleden dat oom Brendan inkopen had gedaan en terwijl Sander zijn winkelwagentje langs de rekken rolde, probeerde hij zich in te beelden hoe hij dit allemaal in de doos op de bagagedrager van zijn fiets zou krijgen. Bij de diepvriesafdeling trilde zijn telefoon. **Vergeet deze keer de broccoli niet! ;-)** stond er op het scherm.

Sander grinnikte en verzond als antwoord drie letters: **YUK.**

Toen hij zijn telefoon weer wegstopte, merkte hij dat verschillende mensen hem verbaasd stonden aan te kijken en tegen elkaar fluisterden, alsof ze nog nooit een kind hadden gezien dat geen broccoli lust.

Sander gaf hen een verstoorde blik en duwde zijn winkelwagentje de kaasafdeling binnen.

Toen hij de versheiddatum op de brie bestudeerde, voelde hij opnieuw priemende ogen in zijn rug. Hij draaide zich om en wilde zijn 'aanstarder' vergasten op een feestelijke middelvinger, maar hij liet zijn hand meteen weer zakken toen hij zag dat het een meisje was van ongeveer zijn leeftijd. Ze had prachtig blond haar, diepblauwe ogen en een idiote uitdrukking op haar gezicht, alsof ze nog nooit een jongen gezien had. Nu ja, Sander had wel vaker dat effect op meisjes. Het had iets te maken met zijn donkere ogen en de kuiltjes in zijn wangen als hij lachte. Die attributen hadden hem bij de meisjes op school zelfs de status van 'schatje' opgeleverd.

Sander toverde zijn charmantste glimlach op zijn gezicht – die met de kuiltjes – en zag nu pas dat het meisje niet naar zijn hoofd keek, maar naar ongeveer dertig centimeter

erboven. Hij hoorde een gefladder, als van een grote mot. Sander keek omhoog en zag een reusachtig insect boven zijn hoofd wild heen en weer fladderen. Het was wel tien centimeter lang en had twee vliedunne vleugeltjes die driftig ratelden. Het leek wel een grote libel. Sander sloeg ernaar, maar het beest kwam steeds weer terug en bleef rond zijn hoofd cirkelen als een minihelikoptertje. Waarom dit beest plots zo'n interesse in hem had, was een raadsel. Sander mepte en zwaaide met zijn armen. Uiteindelijk snelde een winkelbediende hem te hulp met een borstel en sloeg het hardnekkige insect weg als een tennisser die een opslag serveert. Er klonk een harde tik toen het diertje geraakt werd door de borstel. Het zeilde hulpeloos in een boog de winkel door en verdween met een plof tussen een stapel dozen. Een paar seconden later vloog het weer op en dwarrelde, duidelijk gekwetst, naar de uitgang.

Sander bedacht dat hij misschien toch maar een andere deodorant moest kopen. Ja, dat moest het geweest zijn. Er zijn nu eenmaal geurtjes die niet alleen meisjes aantrekken. Maar wat deed een reuzenlibel in een supermarkt? In het hartje van de winter?

Het was al donker toen Sander uit de winkel kwam met zijn grote doos boodschappen. De eigenaar van de BMW was vloekend in de weer met een ijskrabber en water om de sticker van zijn voorruit te schrapen. Sander moest zich bedwingen om niet te lachen. Verschillende mensen waren haastig hun aankopen in hun auto's aan het laden, want de eerste vlokken vielen al. Sander maakte de doos stevig vast met een snelbinder op de bagagedrager van zijn fiets ... Maar wat was dat? Tussen de conservenblikken zag hij een

zwak blauw schijnsel. Eerst dacht Sander dat het een weerkaatsing was van de straatverlichting in de deksels van de conserven, maar toen hij het blik tomatensaus optilde zag hij ...

Sander gaf een gil en deinsde achteruit. Dat rotbeest was vast in de doos gekropen toen hij de boodschappen inlaadde. Voorzichtig gluurde hij over de rand van het karton en merkte nu ook de blauwe gloed die het insect uitstraalde. Dat was geen libel, maar een glimworm! Glimwormen waren echter kleine kevertjes die een groenachtig licht uitstraalden en dit leek er helemaal niet op. Nu het diertje stil zat, kon Sander ook duidelijker de vorm onderscheiden. Het had slechts vier poten in plaats van zes – twee achterpoten en twee voorpoten -, een slank, langwerpig lijfje en een klein kopje met twee donkere kraaloogjes, een piepklein neusje, een mondje ... Sanders adem stokte. Dat was geen insect, maar een meisje! Een heel klein meisje, met sierlijke armpjes en beentjes, lang zilverkleurig haar en twee tere vleugeltjes op haar rug. Sander kon zijn ogen niet geloven. Dit leek wel een... elfje! Oom Brendan had hem vroeger vaak verhaaltjes voorgelezen over reuzen, elfjes en kabouters, maar die wezens bestonden niet! Het waren verzinsels! Met bonzend hart keek Sander toe hoe het verzinsel tussen zijn boodschappen zich probeerde op te richten.

Ze was er erg slecht aan toe. Haar oogjes waren maar half open, haar linkervleugel was gescheurd en ze lag ineengekrompen te rillen van de kou. Ze zag er zo teer en hulpeloos uit. Sander stak voorzichtig zijn hand in de doos en tilde het kleine wezentje eruit. Ze keek moeizaam op en ondanks haar verwondingen lachte ze, waardoor de blauwe

gloed die ze uitstraalde even feller werd en het gezicht van de jongen verlichtte. Sander merkte nu dat verschillende mensen op de parkeerplaats het inladen hadden gestaakt en zijn richting uit keken. Snel stopte hij het elfje in de binnenzak van zijn warme jas.

De sneeuwbus was nu pas goed losgebarsten en een vrachtwagenlading met donsveren zo groot als een kleuterhand dwarrelde naar beneden. De ijskoude wind maakte het fietsen er niet makkelijker op en Sander was maar wat opgelucht toen hij de verlichte ramen van de wagon zag. Hij reed het besneeuwde terrein op, maakte zijn rijwiel vast aan de buffer en haastte zich met de boodschappen naar binnen. Daar zette hij de boodschappen op het aanrecht en stampte de sneeuw van zijn schoenen. Zijn jas hield hij aan.

Op de tv had de weervrouw het over een nieuw koudefront dat hen overmorgen zou bereiken. Het was Brendans favoriete weervrouw, maar hij stond meteen op toen zijn neefje binnenkwam. Hij zag natuurlijk dat er iets scheelde.

‘Je ziet zo bleek?’

‘Ik heb hard gefietst’, flapte Sander eruit. ‘Ik wilde voor de sneeuw thuis zijn.’

‘Doe je jas maar uit en trek droge kleren aan.’

Sander aarzelde even, maar trok dan toch heel voorzichtig zijn jas uit.

‘Wil je iets warmes drinken?’

‘Neu,... of ja, toch wel!’

Toen zijn oom zich omdraaide, nam Sander het bewusteloze elfje voorzichtig uit zijn binnenzak en legde haar in zijn trui. Terwijl zijn oom een mok chocolademelk in

de magnetron zette, sloop Sander naar zijn kamer en sloot zorgvuldig de deur. Het straalkacheltje had het kleine compartiment aangenaam verwarmd en Sander legde het elfje op de dekens van zijn bed. Nu hij haar in het licht zag, merkte hij pas hoe mooi ze was. Ze droeg alleen maar een dun jurkje. Geen wonder dat ze onderkoeld was. Ze was erg bleek en voelde koud aan. Sander legde haar onder de deken en zette het elektrische straalkacheltje naast zijn bureau een beetje harder.

Oom Brendan was het vlees al aan het bakken toen Sander uit zijn kamer kwam. De mok hete chocolademelk stond dampend op de tafel. Sander pakte de mok in zijn beide handen en liep er voorzichtig weer mee naar zijn kamer. Hij deed opnieuw de deur op slot en zette de mok op zijn nachttafeltje. De kamer was al aardig opgewarmd en Sander trok zijn trui uit terwijl hij probeerde uit te vissen hoe je een elfje van amper tien centimeter laat drinken van een mok die even groot is als zij. Sander ging op zijn knieën naast het bed zitten, doopte zijn wijsvinger in de chocolademelk en liet voorzichtig een druppel in het mondje van het elfje vallen. Ze slikte door en bewoog een beetje.

Heel langzaam sloeg ze opnieuw haar oogjes op en draaide haar hoofdje naar de jongen.

‘Ik hoop dat je er snel weer bovenop komt’, zei Sander zacht. ‘Ik betwijfel of onze huisarts iets van elfjes kent.’

Het elfje antwoordde niet, maar staarde naar Sanders gouden amulet, die op zijn T-shirt hing. Sander merkte het en tilde de amulet van zijn ouders op in zijn hand.

‘Mooi, hè?’

Het elfje stak heel zwak haar handje uit naar de zwarte steen en toen ze hem aanraakte, gebeurde er iets

wonderbaarlijks. De steen begon blauw te gloeien, eerst aan de rand, waar het elfje hem aanraakte, vervolgens deinde de gloed langzaam uit in een perfecte cirkel tot aan de randen, waar het juweel in de gouden driehoek verankerd zat. Het elfje liet de steen los en zakte weer neer in het kussen. Haar oogjes bleven open en terwijl ze Sander aankeek, verscheen er een zwakke glimlach op haar lippen.

Sander tilde zijn amulet op om ze van dichterbij te bekijken. Nog nooit had hij zoiets prachtigs gezien. Het blauw, wat het ook was, had de zwarte leegte volledig verdreven en het leek wel alsof alles leefde binnenin. De blauwe gloed wentelde rond in de steen als vederlichte wolkjes in een zomerse hemel. Het elfje straalde dezelfde betoverende blauwe gloed uit. Er was geen twijfel mogelijk: het elfje en de amulet waren op een of andere manier met elkaar verbonden.

‘Weet jij meer over mijn ouders?’ vroeg Sander.

‘Sander! Eten!’ klonk het uit de keukenhoek.

‘Rust maar wat uit’, fluisterde Sander opgewonden. ‘Ik ben zo terug!’ De amulet stopte hij in zijn T-shirt, want als oom Brendan de blauwe steen zag, zou hij vast vervelende vragen stellen.

In een recordtempo maaide Sander zijn avondmaal naar binnen en verdween dan opnieuw in zijn kamer. Oom Brendan fronste even zijn wenkbrauwen en wistte Sanders vreemde gedrag aan de puberteit. Sander stond de laatste jaren meer en meer op zijn privacy en dat gunde hij hem ook.

Het elfje zat rechtop tussen de dekens toen Sander binnenstormde.

Met grote ogen staarde ze naar de mensenjongen die voor haar de afmetingen van een wolkenkrabber had. Sander ging op het bed zitten en het elfje leek te beseffen dat de jongen barstte van nieuwsgierigheid.

Met een hoog piepstemmetje begon ze te praten.

Sander bukte zich en deed zijn uiterste best om te verstaan wat ze zei, maar het klonk als een mengelmoes van alle talen die hij ooit had gehoord en hij verstond er geen woord van.

‘Wacht! Stop!’ onderbrak Sander het elfje. Hij sprong overeind, trok de lade van zijn bureau open en vond een stukje papier en een pen. Die was echter net zo groot als het elfje en Sander betwijfelde of ze het enorme ding zou kunnen hanteren. Een kort potloodstompje, dat al jaren verloren onderin de la lag, leek hem beter geschikt. Hij nam het elfje voorzichtig in zijn handen en zette haar naast het toetsenbord van zijn pc. Toen gaf hij haar het potloodstompje en duwde het papier in haar richting, hopend dat ze zou raden wat hij bedoelde. Het elfje keek hem aan en glimlachte. Ze ging op het stuk papier staan met het stompje in haar armen geklemd en kraste heel langzaam vreemde tekens. Ze leken op de symbolen die in zijn amulet stonden gegraveerd, maar Sander kon er niets van maken.

‘Ken je echt geen Nederlands?’ vroeg hij een beetje beteuterd. ‘Of Engels misschien?’

Het potloodstompje kletterde op het blad en het elfje wankelde op haar benen. Sander ving haar op in zijn hand. Het arme wezentje was natuurlijk uitgeput. Hij maakte snel een bedje van zakdoeken in de lade van zijn nachtkastje en gaf haar het jasje en de broek van zijn oude Action Man, zodat ze vannacht geen kou zou lijden. Ze trok de broek achterstevoren aan, maar het was beter dan niets.

's Nachts scheen er een zwak blauw licht uit de lade van het bureau. Sander keek ernaar van onder de dekens vandaan. Daar in de la lag misschien wel het antwoord op al zijn vragen, maar wat was hij ermee als hij niet verstond wat ze zei? Alsof hij een safe had gevonden met waardevolle informatie, maar de cijfercombinatie niet kende om ze te openen. Misschien, met heel veel geduld, kon hij proberen om haar taal te ontcijferen. Vastbesloten om de code van de elfentaal te kraken, dommelde Sander langzaam in.

Als oom Brendan geen nachtmerrie kreeg, zou hij zelfs tot morgenvroeg kunnen doorslapen. Niet dat oom Brendan zo vaak nachtmerries had, maar de laatste tijd leek het weer erger geworden en werd Sander minstens een keer per week wakker van het geschreeuw uit oom Brendans kamer. Zijn oom droeg kennelijk een zware last met zich mee, maar sprak er nooit over. En wanneer hij weer eens in het midden van de nacht wakker werd van een gil en zijn oom hoorde snikken in de kamer ernaast, dan ging Sander altijd naar hem toe om hem te troosten. Stiekem hoopte hij dat zijn oom hem op een dag zou toevertrouwen welke spoken uit het verleden hem steeds weer kwamen bezoeken.

3. HET GEHEIM VAN DE RUGZAK

Het elfje was nog zwak en Sander wou dat hij de hele dag voor haar kon zorgen, maar hij moest naar school. Toch vond hij het niet verstandig om haar alleen te laten.

Hij had een zacht bedje van papieren zakdoekjes gemaakt in het voorzakje van zijn rugzak. Daar kon het elfje rusten, maar dat betekende ook dat hij zijn schooltas geen moment uit het oog mocht verliezen.

Zodra hij op het schoolplein aankwam, zette Sander koers naar de wc. Daar zette hij zijn rugzakje voorzichtig op de vensterbank en ritste het voorzakje open. Het elfje sliep nog steeds. Gelukkig gloeide ze al feller dan de dag ervoor en dat was voor elfjes vast een goed teken.

‘Wat heb je daar, Sandertje?’

Sander ritste meteen zijn tas dicht en draaide zich om. Het waren Brecht en Jelle.

Sander maakte een onderscheid tussen kameraden en vrienden. Kameraden waren alle kinderen met wie hij min of meer opschoot. Een vriend was iemand voor wie je je leven zou geven en hij het zijne voor jou. Brecht en Jelle waren kameraden en zowat van de nieuwsgierigste soort die er op school rondliep.

‘Euh ... niks,’ zei Sander snel.

‘Toch wel,’ zei Brecht. ‘Komaan, laat zien!’

‘Het is iets ... persoonlijks,’ zei Sander. ‘Het gaat jullie niks aan.’

‘Doe niet zo flauw, joh!’ zei Jelle. ‘We zijn toch vrienden?’

In tegenstelling tot Sander gebruikten Brecht en Jelle het woord ‘vriend’ te pas en te onpas, en dan nog vooral als het in hun voordeel was.

‘Vrienden respecteren elkaars privacy,’ zei Sander.

‘Vrienden hebben geen geheimen voor elkaar,’ zei Brecht en hij stapte op Sander af. Die drukte zijn rugzakje dicht tegen zich aan.

‘Als jullie mijn vrienden zijn, kunnen jullie wachten tot straks.’

Jelle en Brecht keken elkaar aan en draaiden zich toen opnieuw naar Sander.

‘Beloofd?’

Sander aarzelde even, maar knikte toen toch. Natuurlijk was hij niet van plan om het elfje zomaar schaamteloos aan zijn twee kameraden te tonen, maar nu had hij tijd om een plan te bedenken. Gelukkig ging de bel en Brecht en Jelle lieten hem met rust.

Als er één vak was waar Sander nog een grotere hekel aan had dan wiskunde, dan was het gym. Niet dat hij er slecht in was, want de trainingen van oom Brendan zorgden ervoor dat hij steeds in topvorm was. Het was de leraar, mijnheer Swinnen (door de leerlingen liefdevol ‘Zwijntje’ genoemd). Een kale veertiger die er een ongezond genoegen in schepte zijn macht als leraar te misbruiken. Al tijdens de eerste les was gebleken dat hij Sander niet kon luchten. Toen de leerlingen zich een voor een moesten voorstellen en Sander zei dat hij wees was, ging Swinnen ervan uit dat hij

een grap vertelde en maakte hem voor de hele klas belachelijk. Sander had Swinnen toen huilend uitgemaakt voor klootzak. Dat had hem een trip naar de directeur en een hele week strafstudie opgeleverd. Sander had zijn diploma reddingszwemmen behaald, werd steeds als eerste gekozen wanneer de teams werden verdeeld, was een kei in trefbal en kon het hoogste springen van de hele klas, maar op het kerstrapport had hij een drie voor gym. *Bijzonder zwak*, stond er bij geschreven.

Nu het winter was, vond de les plaats in de grote gymzaal naast het sportveld. Al een paar weken leerden ze salto's en tuimelingen en vandaag was de achterwaartse salto aan de beurt. De meeste jongens hadden het meteen onder de knie, maar Sander viel steeds weer plat op zijn rug op de mat. Nu ja, je kunt ook niet in *alles* uitblinken.

'Je bent hopeloos, Vandoren', zei Zwijntje met een meewarig lachje.

'Ik vraag me alleen af waarom je in het leven een achterwaartse salto nodig hebt', protesteerde Sander.

Zwijntje keek hem fronsend aan. Hij overwoog waarschijnlijk om Sander Vandoren nog maar eens naar de directeur te sturen. Toen verscheen er een onheilspellende grijns op zijn gezicht.

'Maar meneer Vandoren', zei hij op een meewarig toontje. 'Je hebt alles nodig wat ik jullie leer. Misschien zal de achterwaartse salto wel ooit eens je leven redden en dan zul je me dankbaar zijn en me met bloemen overladen.'

De andere jongens gniffelden en in de kleedkamer bleven de grappen natuurlijk niet uit.

‘Ga je Zwijntje bloemen kopen, Sanderke?’ Dat was Stijn Dierickx, de clown van de klas en een behoorlijk irritant ventje als hij eenmaal op dreef was.

Sander besloot hem te negeren en trok zijn broek aan.

Maar Stijn hield er niet van om genegeerd te worden. Hij kwam dichterbij en voegde er op een sexy toontje aan toe: ‘Of ga je hem meteen een tong draaien?’

‘Waarom hebben jouw ouders geen condoom gebruikt, Dierickx?’ vroeg iemand.

Sander keek op. Dat was Brecht die Stijn zonet het zwijgen had opgelegd. Nu ja, dat verwonderde hem niet echt. Normaalgesproken namen Brecht en Jelle het zelden voor hem op, behalve als ze iets van hem nodig hadden.

Het duo hield Sander dan ook staande toen hij met zijn rugzak in zijn armen de gymzaal uit kwam.

‘Heb je gezien hoe Stijntje Konijntje op zijn neus keek? Dat was goud waard!’

‘Ja, bedankt,’ zei Sander droogjes.

‘Je vergeet toch niet wat je ons beloofd hebt?’ vroeg Jelle.

‘Tuurlijk niet, maar jullie zullen teleurgesteld zijn, want het is echt niks bijzonders.’

‘Waarom laat je het ons dan nu niet zien, als het toch niet zo bijzonder is?’

‘Omdat iedereen erbij is,’ antwoordde Sander.

‘Is het soms een seksboekje?’ vroeg Brecht glunderend.

Sander noemde hem een zielig ventje en liep door.

Maar Brecht en Jelle gaven niet op en tijdens de middagpauze kwamen ze zelfs bij hem aan tafel zitten. Hij had de schouderband van zijn rugzakje om zijn been gehaakt, zodat niemand het onverhoeds kon weggrissen.

‘Wanneer ga je het ons nu tonen?’ zeurde Brecht.

‘Ik heb gezegd straks,’ zei Sander, terwijl hij op een stuk boterham met kaas kauwde.

‘We zijn straks,’ drong Jelle aan.

‘Na school!’

‘Oké,’ zei Jelle. ‘Maar we rekenen erop dat je je woord houdt.’

Na het eten slaagde Sander erin om Brecht en Jelle van zich af te schudden en nam zijn rugzakje opnieuw mee naar de wc. Hij sloot zich op in een wc-hokje en ritste het voorzakje open. Het elfje was wakker en schrok even. Maar toen ze Sander zag, lachte ze.

‘Je verveelt je vast rot daarbinnen,’ zei Sander.

Het elfje wilde uit de tas klimmen en fladderde met haar delicate vleugeltjes.

‘Nee! Nee! Je mag er niet uit!’ Sander duwde haar voorzichtig terug in het bedje van zakdoekjes. ‘Nog drie uur en we kunnen naar huis. Maak in elk geval geen lawaai en hou je zo stil mogelijk.’ Hij ritste snel zijn tas weer dicht, want de bel rinkelde.

Sander blies met zijn onderlip zijn haar uit zijn ogen. Hij vond het steeds moeilijker om zich te concentreren op de les van mevrouw Riemel-met-een-R. Natuurlijk heette ze alleen maar mevrouw Riemel – een naam die ze van Duitse voorouders had geërfd – maar in het begin van het schooljaar was ze zo lang blijven doorhameren op die eerste letter, om eventuele schunnige woordspelingen al op voorhand de kop in te drukken, dat iedereen haar uiteindelijk mevrouw Riemel-met-een-R was gaan noemen.

En was haar naam er niet geweest, dan hadden de leerlingen van 1B waarschijnlijk wel een ander koosnaampje

bedacht voor hun juf Nederlands, die met haar ronde ziekenfondsbrilletje en haar te grote voortanden, veel weg had van een flink uit de kluiten gewassen knaagdier.

Haar lessen waren daarentegen helemaal niet om te lachen en zo verschrikkelijk saai, dat de meeste leerlingen al een onbedwingbare geeuwdrang kregen, wanneer ze in haar kotsgroene Dacia de parkeerplaats opreed. Nee, het lijdend voorwerp was geen onderdeel van een zin, maar was met z'n vierentwintigen en zat voor haar neus in de klas.

Voor Sander was er vandaag nog een extra reden om niet met zijn hoofd bij de les te zijn. Jelle zat naast hem tijdens Nederlands en zeurde hem al tien minuten de oren van zijn kop.

‘Even maar,’ fluisterde Jelle. ‘Ik zal het niet verder vertellen. Ik zweer het op mijn ... euh ... op m’n Playstation!’

‘Cool,’ antwoordde Sander. ‘Dus als je het verklapt, krijg ik je Playstation?’

Dat vond Jelle toch een beetje riskant, want hij was een echte spelletjesfanaat en zou het einde van de week niet halen zonder zijn Playstation.

‘Voor de nieuwe *Gran Turismo*,’ fluisterde Jelle.

‘Wat ben ik daar nou mee als ik geen Playstation heb?’

Jelle zuchtte en gaf het op, maar plots drong het tot Sander door wat het plan was. Terwijl Jelle hem afleidde, had Brecht, die achter hem zat, zijn rugzak stilletjes naar zich toe getrokken en hij had het voorzakje al open geritst!

‘Brecht nee!’ riep Sander zodat de hele klas, inclusief mevrouw Riemel, zijn kant uitkeek. Het was te laat. Brecht keek met wijdopen ogen en mond naar de inhoud. Het arme elfje vloog in paniek rakelings langs Brechts neus omhoog de klas in. Brecht sprong achteruit en kantelde met stoel en

al achterover. Sommige kinderen gilden en de juf deed mee, want iedereen dacht natuurlijk dat het een reuzengroot insect was. Doordat het elfje zo snel en heen en weer vloog, had ze met haar zoemende vleugeltjes en de soldatenkleren van Sanders Action Man op het eerste gezicht inderdaad veel weg van een grote groene kever.

Mevrouw Riemel-met-een-R herwon haar koelbloedigheid en rolde een stapel proefwerken op tot een vervaarlijke knuppel. De plotse vlucht had het elfje compleet uitgeput. Ze streek neer op de bovenste rand van het bord om op adem te komen. Mevrouw Riemel-met-een-R nam een stoel om erbij te kunnen.

‘Nee, laat haar!’ riep Sander, maar mevrouw Riemel-met-een-R luisterde zelden als haar leerlingen iets te zeggen hadden en ook nu negeerde ze Sander volkomen en klom op de stoel.

Het elfje zat op handen en knieën en zag het gevaar nauwelijks aankomen.

Sander schoot overeind en rende naar voren. De juf tilde de opgerolde papierbundel op, maar Sander pakte de achterkant van haar rok beet en trok uit alle macht. De juf gaf een gil, verloor haar evenwicht en tuimelde achterover, zodat ze met haar achterste recht in de papiermand belandde. Sander klom nu zelf op de stoel en stak zijn hand uit naar het elfje. Ze liet zich meteen in zijn handpalm vallen. Snel verstopte Sander haar onder zijn andere hand en liep naar zijn plaats. Daar legde hij haar weer veilig op haar plekje in zijn rugzak. Met de hulp van een paar leerlingen was mevrouw Riemel-met-een-R erin geslaagd om zich uit haar benarde positie te bevrijden en ze keek Sander met een knalrood gezicht aan.

‘Sorry mevrouw’, zei Sander snel. ‘Het was niet mijn bed...’

‘Jij raapt je boeltje bij elkaar en je gaat naar de directeur!’
Ze was kortaf en sidderde van woede.

‘Maar mevrouw ...’

‘Nu!’

Voor Sander zat er niets anders op dan zijn spulletjes bij elkaar te rapen en de klas uit te gaan. Hij hoorde Brecht nog ‘sorry’ zeggen, maar daar had Sander bitter weinig aan.

In de gang bovenaan de trap verzekerde Sander zich ervan dat hij alleen was en hij opende voorzichtig de rits van zijn rugzakje om te kijken of alles in orde was met zijn kleine patiëntje. Het elfje was al wat bekomen en had de Action Man kleren uitgetrokken. De blauwe gloed die ze uitstraalde, verlichtte Sanders gezicht. Ze zat rechtop en keek hem aan met haar donkere kraaloogetjes. Sander glimlachte opgelucht.

‘Het spijt me,’ zei hij. ‘Ik had je niet mogen meebrengen.’

Het elfje keek hem aan, maar Sander betwifelde of ze hem begreep. Plots stond ze op, spreidde haar vleugeltjes en vloog op.

‘Hé! Niet weggaan!’

Maar het elfje fladderde in een dolle spiraal langs de trappenhal naar beneden en Sander stormde achter haar aan. De deur stond open en ze vloog het schoolplein op. Af en toe keek ze achterom om te zien of Sander nog volgde. Uiteindelijk landde ze in de sneeuw op het muurtje naast de schoolpoort en wachtte tot de jongen haar, wolkjes hijgend, inhaalde.

‘Wat doe je toch?’ riep hij kwaad. ‘Kom hier!’ Hij stak zijn hand uit, maar het elfje schudde haar hoofdje en wenkte hem.

‘Wil je dat ik meekom?’

Het elfje vloog op en wenkte hem opnieuw.

‘Ik moet op school blijven,’ zei Sander. ‘Ik heb nu al problemen genoeg.’

Toen het elfje merkte dat Sander geen aanstalten maakte om te volgen, kwam ze naar hem toe en ging op zijn schouder staan, waar ze heftig aan de gouden ketting van de amulet sjoerde. Sander haalde het sieraad uit zijn trui. Het leek nog feller te gloeien dan voordien, alsof met de kracht van het elfje ook de kracht van de steen was toegenomen. Het elfje kon hem niets vertellen in haar vreemde taal, maar misschien wilde ze hem iets tonen!

Sander keek naar het raam van het directiekantoor. Er zou hem vast een zware straf boven het hoofd hangen, maar vergeleken met de geheimen die het elfje hem probeerde te vertellen, leek dit hem plots zo ontzettend onbelangrijk.

4. HET GLOEIENDE WATER

De voorspelde sneeuw was uitgebleven, maar er waaide een ijzige wind. Sander trapte zo hard hij kon terwijl hij het dartelende elfje probeerde bij te houden. Hij dacht nu nog maar aan één ding: het verband tussen het elfje en zijn ouders door de amulet die ze hem hadden nagelaten. Het idee dat het elfje misschien wel de sleutel was tot de puzzel die hij al zijn hele leven probeerde op te lossen, was ongelooflijk opwindend.

Het spitsuur was nog niet echt op gang gekomen en Sander kon het elfje goed volgen op het fietspad langs de drukke baan die langs de spoorweg liep. De vrachtwagens stoven aan volle snelheid voorbij en besproeiden Sander met modderig ijswater, maar hij voelde het amper. Het elfje zwenkte plots naar rechts en verdween tussen de bomen langs de baan.

Sander draaide het fietspad af en schoof door een massa modderige sneeuw een grindpad op, dat tussen hoge populieren en over een houten bruggetje naar de oude dierenbegraafplaats leidde.

Het kerkhofje was er lang geleden aangelegd op een braakliggend terrein door enkele ondernemende inwoners van de gemeente, maar werd sinds de aanleg van de nieuwe dierenbegraafplaats achter het stadspark niet meer gebruikt. De baasjes van de dieren die hier begraven lagen,

waren ondertussen zelf al overleden of te oud om hierheen te komen.

Achter een omheining van kippengaas, onder een gewelf van bomen, lagen de grafzerkjes met de zongebleekte foto's van Yorkshires en Labradors, van dwergkonijnen en Siamezen. Op de graven stonden namen gegraveerd als Flupke, Snuffel, Rakkie en Einstein. Tien meter verder eindigde de grindweg op een afsluiting van prikkeldraad, waarachter een stuk van de oude spoorlijn liep.

Sander draaide in volle vaart de poort van het dierenkerkhofje binnen en kneep zijn remmen dicht zodat hij ruisend in het grind tot stilstand slipte. Zelfs in de winter, onder de kale takken was het er somber onder de berken en populieren. De haag achteraan het kerkhof was zowat het enige dat nog groen was, maar ze was doorheen de jaren verwaarloosd en vormde een hoge muur van verwilderde takken en bladeren.

Het elfje zat bovenop het stenen kruisje van een hondengraf en straalde feller dan ooit. Ook Sanders amulet gloeide. Twee blauwe lichtjes tussen de graven.

Sander liet zijn fiets op de grond liggen en liep op het elfje toe. Ze lachte en vloog opnieuw op, maakte een paar buitelingen in de lucht en verdween toen in de haag.

Sander zag vaag een blauw schijnsel tussen de takken. Ze wilde ongetwijfeld dat hij haar volgde. Na een beetje zoeken vond hij een gat in de haag en wurmde zich erdoor.

Erachter lag een stukje bos dat al jaren geen mensen meer had gezien. Dennen en sparren torenden hoog boven de grond uit. Ze waren op z'n minst vijftig jaar oud en schermde het meeste daglicht af, zodat op de bodem alleen het hardnekkigste onkruid kon groeien. Sander prees zich

gelukkig dat het winter was en dat hij zich geen weg hoefde te banen door de distels en de brandnetels die hier in de zomer groeiden. De sneeuw was hoog in de dennen blijven hangen en druppels smeltwater regenden naar beneden en veranderden de grond in een modderpoel. Er lagen omgevallen bomen en Sander moest uitkijken voor verraderlijke putten. Het elfje vloog maar voor hem uit als een dwaallichtje en bleef af en toe even hangen om de jongen toe te laten haar in te halen. Ze wist duidelijk wel waar ze heen ging en Sander wilde dat hij het ook wist.

Eindelijk werd het lichter en maakten de dennen en sparren plaats voor lagere begroeiing en kreupelhout. Sander kwam uit op een reusachtige open plek. Hij bleef staan en staarde verbaasd naar de enorme fabrieksruïne. Het gebouw lag middenin de wildernis, begroeid met mos en wilde planten als een drieduizend jaar oude tempel in de jungle. De bomen en de begroeiing hadden de fabriek doorheen de jaren van het zicht onttrokken en haar ingesloten achter een natuurlijke omheining. Zelfs de scheefgezakte schoorsteen reikte niet boven de hoge dennen uit. Alleen vanuit de lucht was deze vergeten stadsruïne misschien nog te zien.

Overal om het gebouw lagen puin en brokstukken, maar geen sneeuw, en voor het eerst merkte Sander dat het hier veel warmer was dan op de dierenbegrafplaats, die ongeveer honderd meter achter hem lag. De buitenmuren van de fabriek gingen tot manshoogte volledig schuil onder kunstige graffiti en achter de scherven waar eens de ramen hadden gezeten, gaapte duisternis. Het elfje danste wild heen en weer voor een roestig stalen rolluik dat half opgetrokken was en Sander liep er behoedzaam heen. Het

was zo stil, dat hij liever geen lawaai maakte. Het voelde een beetje alsof de fabriek achter haar afbrokkelende muren een vreselijk geheim verborgen hield. Het elfje verdween door de opening onder het rolluik en Sander kon vaag haar blauwe schijn in de duisternis ontwaren.

Hij aarzelde. Zo'n verwaarloosde ruïne was geen plek om alleen te verkennen, want wie zou er hulp halen als er iets met hem gebeurde? Het elfje kwam weer onder het rolluik uit en wenkte hem opnieuw. Ze was wel een ongeduldig klein ding, vond Sander, maar zijn nieuwsgierigheid won het van zijn gezond verstand en hij kroop onder het rolluik door de poort naar binnen.

Het schaarse daglicht dat door ramen en kieren naar binnen scheen, wierp grillig getande schaduwen op de vloer. Tegen de muur achter de poort stonden tientallen verroeste stalen buizen naast elkaar. Ze werden bij elkaar gehouden door een al even roestige ketting. Op de betonnen vloer lagen oud papier, vuilnis en rottende bladeren die doorheen de seizoenen naar binnen waren gewaaid. De meeste machines stonden er nog, roodbruin van het roest en overwoekerd met onkruid en spinnenwebben. Er lagen plassen water en machineolie en het rook er naar roest, stof, olie en natte schimmel. Sander mocht het elfje niet uit het oog verliezen. Ze zweefde door de donkere gangen, dieper en dieper de fabriek in.

Ze kwamen in een hal die zo groot was als een voetbalveld en misschien wel tien meter hoog. Het glazen puntdak was nog helemaal intact, hoog buiten het bereik van vandalen, maar de glasplaten zaten onder een dikke laag vuil. De fabriekshal was omzoomd met betonnen zuilen, waardoor ze iets weg had van de middenbeuk van een kerk. Hier

stonden nog meer roestige karkassen van oude machines en transportbanden. De muren waren ook hier binnen volledig beschilderd met graffiti: gezichten van monsters, reusachtige kleurige letters en Bugs Bunny met een revolver.

Het elfje fladderde een gang in en Sander volgde zijn kleine gids naar een scheefhangende deur, waar ze door een kiertje verdween. Sander moest de stalen deur verder openwrikken, zodat hij zich erdoor kon wurmen. Het elfje wachtte op hem en zweefde boven een roestige ijzeren trap die naar beneden in de duisternis verdween.

Sander waagde zich op de treden en het hele gevaarte trilde onder zijn voeten. De treden waren ijzeren roosters waardoor je recht naar beneden kon kijken. Aarzelend gluurde hij over de reling, maar hij zag alleen maar een gapende diepte. Hoe hoog was het hier? Vijf meter? Tien? En stel dat de verankering van de trap was doorgeroest ... Sanders hart begon sneller te slaan en het angstzweet brak hem uit. Hij had veel zin om weer naar boven te gaan, maar het elfje dartelde in een wijde spiraal naar beneden, een uitnodiging om haar te volgen.

Sander waagde zich voorzichtig verder. Er hing een klamme hitte, net alsof hij in een sauna afdaalde en de lucht was doordrongen van een stank van uitwerpselen en verrotting. Verder beneden zag Sander dat er licht binnenscheen door een luik in het plafond, zodat hij toch nog kon zien waar hij zijn voeten neerzette. Het elfje kwam weer naar boven en bleef naast zijn hoofd hangen.

Sander zag nog een blauw lichtje onderaan de trap ... Nee, het was een weerkaatsing. De kelder was ondergelopen en

de gapende diepte die Sander van boven had gezien was een enorme watervlakte.

‘Het is een oude fabriek’, zei hij teleurgesteld. ‘Waarom breng je me hierheen?’

Het elfje gaf geen antwoord.

Het water zag er groezelig uit en de stank deed vermoeden dat het rioolwater was.

‘Nou, verder kunnen we toch niet meer. We gaan beter t...’

Sander schrok van een plons. Er bewoog iets in het water! Een paar meter van hem vandaan rimpelde een reeks kringen. Talrijke griezelfilms hadden Sanders fantasie op hol gebracht en hij moest onvrijwillig denken aan reusachtige slijmerige wormen met tentakels, die nietsvermoedende kinderen het water in trokken. Sander was nu heel alert, klaar om bij het minste verdachte teken weg te vluchten. Het elfje bleef rustig en maakte geen aanstalten om ervandoor te gaan. En dus bleef Sander ook maar staan.

Opnieuw klonk er een plons; een grote deze keer, alsof een dolfijn een salto maakte in het water. Het elfje keek plots heel bezorgd. Sander zag in het zwakke licht het water op en neer deinen. Het leek wel ... Was het zijn fantasie? Het licht leek feller te worden en was niet langer afkomstig van het luik in het plafond. Het leek overal vandaan te komen, alsof het hele wateroppervlak een grote lichtreclame was. Hij kon de muren van de kelder zien en het plafond. Het licht werd steeds feller en hoewel zijn verstand schreeuwde om te vluchten, bleef Sander als versteend staan. Het licht was zo fel dat het leek alsof een felle theaterspot recht in zijn gezicht scheen. Sander schermde zijn ogen af. Het wateroppervlak, dat daarnet nog zo donker was als de

nacht, straalde nu feller dan de zon op een zomerse dag. Maar Sander voelde ook een onbehaaglijke aanwezigheid, alsof iemand hem vanuit de diepte gadesloeg. Een kilte trok door zijn hele lichaam en rillingen daverden over zijn rug, alsof de blik van zijn bespieder puur ijs was.

Hij keek naar het elfje, maar ze was verdwenen!

Plots begon het water te draaien als een kermismolen; eerst langzaam, maar dan sneller en sneller. Er ontstond een reusachtige draaikolk. Sander ging een paar treden omhoog voor het geweld en zag nu een donkere massa in het water. De massa werd groter en groter, als een walvis die naar het oppervlak kwam. Ze was enorm! Sanders gezond verstand kreeg opnieuw de bovenhand en hals over kop strompelde hij de trap op. Het water borrelde en kolkte en de donkere massa was bijna aan het oppervlak toen Sander zich door de deurspleet naar buiten wurmde. Zo snel zijn benen hem konden dragen, spurtte hij door de donkere fabriek, door de gangen en de hal met de machines. Nergens zag hij een spoor van het elfje.

Sander was blij toen hij op zijn buik onder het stalen rolluik door schoof en de buitenlucht proefde. Uit het diepste van de fabrieksruïne klonk een ijselijk geluid. Het leek op het gehinnik van een paard, maar het had een schurende metalen bijklank die door merg en been sneed. Sander vroeg zich af welk monster een dergelijk vreselijk geluid kon maken, maar wilde toch niet blijven om erachter te komen.

Hij spurtte door het bosje, sprong over de putten en de boomstammen en dook door de opening in de haag. Op de dierenbegraafplaats sprong hij meteen op zijn fiets en schoot er als een pijl uit de boog vandoor.